

Je schuldig voelen

Bemoediging van de week aflevering 339

Aflevering 339

Je schuldig voelen

Het overkwam me laatst weer eens. We zaten gezellig met mensen aan tafel. Wim had gekookt en was bezig wat dingen af te ruimen en ondertussen koffie te zetten op zijn befaamde ouderwetse manier, terwijl ik bleef zitten bij de gasten. We waren in gesprek met elkaar en dat vraagt van mij, als slechthorende, altijd mijn volle aandacht.

Toen was dat stemmetje er weer: “Gerry, hoor jij Wim niet even te helpen. Wat voor indruk geef je nu deze mensen die jou nog niet zo goed kennen. Ze zullen wel denken: nou, die Gerry laat haar man ook voor alles opdraaien...”

Ik begon al wat onrustig te worden en vroeg voor de vorm, want ik kende zijn antwoord al: “Wim, kan ik je nog ergens mee helpen?”

Daarna begon het verontschuldigen naar onze gasten:

Ik vertelde hen dat het bij ons vaker zo ging, dat het door mijn slechthorendheid kwam, en een andere reden was, dat Wim van koken hield en hij zette ook nog eens betere koffie dan ik. En misschien werkte ook de reden dat we dit al onze hele huwelijk zo deden... Maar het was geen sterke reden: want het was onderhand al veertig jaar en had ik nu nog dat koffiezetten op de manier van Wim niet geleerd?

Voor ik het wist zat ik er middenin: zelfbeschuldiging en zelfrechtvaardiging. Schuld en aanklacht, niet door mijn gasten, maar ergens vanuit mezelf.

Er was een stem die me schuldig verklaarde, terwijl niemand aan tafel dat deed. Daarom raapte ik alle verontschuldigungen bij elkaar die ik er tegenover kon zetten en helaas, ondanks dat alles wat ik bedacht en er tegenover plaatste: ik voelde me nog steeds schuldig.

Romeinen 2: 1 *‘Daarom zijt gij, o mens, wie gij ook zijt, niet te verontschuldigen...’*

Het Deense woordje **uskyld** wordt gebruikt als een soort ‘pardon’ of ‘sorry’. Maar het Deens woord wijst terug naar iets diepers: **‘Ontschuld mij. Houd mij niet langer voor schuldig’**.

We verontschuldigen ons, omdat we ons schuldig voelen en hopen met verontschuldigen dat schuldgevoel te ontkrachten. We zoeken onbewust onze eigen menselijke gerechtigheid als we ons verontschuldigen of de ander vragen om ons voor onschuldig te houden. Er is voor elke schuld maar één weg tot vrijheid en dat is de vergeving van Jezus Christus over elke vorm van schuld en aanklacht van schuld.

Nu is er een verschil tussen je schuldig **voelen** en je schuldig **weten**. Dat laatste is duidelijk: ga altijd met je schuld naar de Heer, die je zonden kan en wil vergeven. Jezus maakt mensen schuldvrij.

Maar wat moet je doen als je je schuldig **voelt**? Terecht of onterecht? Misschien met een reden, maar misschien ook geheel zonder reden. Wat gebeurt er als je je gaat verontschuldigen? De kans bestaat dat het je niet helpt om 'Uskyld!' te roepen. Je komt niet vrij door je eigen argumenten tegen schuldgevoel in te zetten.

Bij schuldgevoelens gaat het immers niet om de vergeving of vrijspraak van de schuld, want die heb je hoogstwaarschijnlijk ergens allang gehoord. Het gaat erom dat die vrijspraak gaat wonen in je ziel en je denken.

Ken je het bekende lied: Genade kocht mij vrij! Als je dat echt gaat ervaren, als je dit landt in je ziel, dan gaat je ziel juichen vanwege deze vrijgekochte en volkomen schuldvrije situatie. Zijn mijn emoties al meegegaan omdat ik me voor Gods aangezicht me wel geëxcuseerd weet, vanwege het reddende en vergevende werk van Jezus die hier naast me staat?

Hij pleit me vrij!

Dáárom is er geen aanklacht meer serieus te nemen. Dat is toch onvoorstelbaar en totaal iets anders dan: '**Uskyld!**'

Romeinen 8: 1 *'Zo is er dan nu geen veroordeling voor heen, die in Christus Jezus zijn!*

Romeinen 8: 28: *'Wij weten nu, dat God alle dingen doet meewerken ten goede voor hen, die God liefhebben, e.v.'*

Je schuldig voelen.

Oh ja, het kan nog steeds gebeuren, maar onthoud dat jouw eigen verontschuldiging je nooit vrijmaakt van deze interne beschuldiging. Je kunt het blijven herhalen: ik ben niet schuldig, ik ben niet schuldig, maar dat legt die nare stem helaas niet het zwijgen op.

Je kunt allerlei argumenten te berde brengen, maar dat maakt niet vrij. Je kunt je eigen paadje schoonvegen, eigen gerechtigheid in zetten...

Nee, er is slechts één Heer die volkomen redden kan en ook volkomen vergeven kan! Hij vergeeft alle schuld als we deze erkennen en belijden. Hij heeft alle kracht, en leent deze uit aan ons, om in Hem en door Hem volkomen af te rekenen met dat nare schuldgevoel. Geen aanklacht van schuld kan blijven bestaan.

Misschien kan ik niet voorkomen dat dit stemmetje af en toe weer langskomt, maar ik kan wel met Jezus gaan voor deze strategie: Ik ga er mee naar Jezus! In Zijn licht krijg ik te maken met zijn kijk op mij. Met zijn gerechtigheid die er voor mij is gekomen door het kruis van Golgotha! Om Jezus' wil moeten alle andere stemmen zwijgen!

Het ziet er in Christus voor mij allemaal zo anders uit! Het denken over mezelf en anderen wordt mooier, zachter en reiner. Dit is een kenmerk van Jezus' gerechtigheid en vergeving: je voelt je geliefd. Immers Jezus stierf omdat 'alzo lief God de wereld heeft gehad'. Ja, ook mij! Hij vergeeft, omdat Hij van je houdt. Dat is het machtigste wapen dat er maar bestaat tegenover schuldgevoel: Lief mensenkind, of jij faalt of schuld hebt, of iemand anders... God vergeeft omdat Hij liefheeft! Laat boven al onze schuld juichen: Gods liefde voor mensen. Ook voor mij, ook voor jou! Daar kan geen schuldgevoel tegenop.

Ga God maar eens prijzen om deze kostbare relatie. Je zult zien dat de aanklacht en je excuses worden gesmoord in Jezus liefde!

Ga niet langer voor eigengerechtigheid, maar schuil bij Jezus, die jou rechtvaardigt!

Let er maar op, schuldgevoel pakt altijd het gevoel van geliefde zijn van je af. Omdat juist hierin het meest krachtige antwoord ligt tegenover onze schuldgevoelens. Durf te zeggen tegen dat stemmetje dat je aanklaagt: Of je nu wel of geen gelijk hebt, 'rot gevoelens': ik ben van Jezus! En je niet er niet tussen komen, tussen Hem en mij, want we houden ontzettend veel van elkaar. Hij is mijn gerechtigheid geworden, dat is oneindig veel mooier dan welk antwoord ik kan bedenken op schuldgevoelens. Dus reageer ik niet meer! Ik prijs mijn Heiland voor zijn redding van mij.

Vergeven mensen betonen veel liefde, zegt Jezus. Zo is het ook.

Wat moet ik doen met die ellendige schuldgevoelens? Ik breng het bij Jezus, net zoals mijn zonden, en ik laat ze daar! Laat mij maar zingen van die Heiland... En.... ik ga eerder geloven wat ik **weet**, dan wat ik **voel**. **Zing je mee?**

*Geen aanklacht van schuld,
Mag nu gaan tot Gods Troon,
Want in Jezus zijn Zoon,
Ziet Hij mij!*

Amen! Zo is het!

Ontvang bemoediging in Jezus Naam,

Gerry

*De [video bemoediging](#) die hoort bij deze teksbijlage bekijkt u op de [website](#) van de Bemoedigingssite
Zowel de video als deze teksbijlage zijn auteursrechtelijk beschermd en mogen uitsluitend gebruikt worden in kleine kring.
Deze uitgave is Pro Deo tot stand gekomen, echter dit werk kan niet bestaan zonder hulp van onze donoren. Ook u kunt dit werk ondersteunen,
meer informatie vindt u op de [website](#)*